

HALINA PAWLOWSKÁ

ZÁHADA ŽLUTÝCH ŽABEK

motto

Záhada žlutých žabek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Halina Pawlowská

Záhada žlutých žabek – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Knihy Haliny Pawlowské v nakladatelství Motto

Ať zešílí láskou

Až se mě dcera zeptá *(spolu s Lubomírem Teprtem)*

Banánové chybičky

Banánové rybičky

Cesta za láskou *(spolu s Lubomírem Teprtem)*

Dá-li pánbůh zdraví, i hříchy budou

Díky za každé nové ráno

Hroši nepláčou

Charakter mlčel a mluvilo tělo

Chuť do života aneb Rady a recepty, abyste nezabili sebe
ani ostatní *(spolu s Lubomírem Teprtem)*

Jak blbá, tak široká

Jak být šťastný (Dvanáct nemorálních rad)

Ještě že nejsem papež

Když sob se ženou snídá

Manuál zralé ženy

Moc se nekasej, sukni vykasej

Ó, jak ti závidím!

Pravda o mém muži

Proč jsem se neoběsila

Rodinná kuchařka *(spolu s Lubomírem Teprtem)*

Strašná nádhera

Tři v háji *(spolu s Ivou Hercíkovou a Michalem Vieweghem)*

Ulovila jsem ho v buši

Velká žena z Východu

Záhada žlutých žabek

Zanzibar aneb První světový průvodce Haliny Pawlowské

Zeptej se mámy aneb 100 receptů, jak se dožít 100 let
(spolu s Lubomírem Teprtem)

Zoufalé ženy dělají zoufalé věci

HALINA PAWLOWSKÁ

ZÁHADA ŽLUTÝCH ŽABEK

Praha 2016

Děkuji všem, které mám ráda,
že pořád žijou,
a mému tatínkovi děkuji
za celý svůj život.

Předmluva

Tohle není román o lásce. To pozná každý. Přesto, zblblá a ovlivněná tendencí všech vysvětlovat všechno všem v domnění, že jsme idioti úplně všichni, tuším, že je nutné vyjasnit sobě i vám, že do této knížky jsem zařadila několik svých povídek, sloupků, hodně rad, dvě básně, infantilní reportáž a pár historek, které mi vyprávěla má kamarádka, se kterou spolupracuji už dlouhé roky, Jana Procházková.

Prolog

Cítím povinnost vám prozradit, že moje maminka je mnohem hodnější a chytřejší, než jak pořád píšu, má dcera je praktičtější a vzdělanější, můj syn je normální kluk a můj manžel ve skutečnosti... není zdaleka tak vtipnej!

Nové vizáži starý partner překáží!

Byl nádherný podzimní den. S mužem jsme byli na chalupě a šli jsme do lesa. Nadechla jsem se syrového vzduchu a procítěně jsem řekla: „Miluju přírodu!“ A můj muž na mě úkosem koukl a řekl: „I po tom, co ti udělala?!“

Záhada žlutých žabek

Probudila jsem se mokrá potem. Zdál se mi strašný sen. Byla jsem doma a můj muž stál ve dveřích s kufrem a opouštěl mě, protože si nemohl pomoci, protože se strašně zamiloval do jiné ženy, s kterou, na rozdíl ode mě, chtěl žít navěky.

Levá strana postele, na které můj muž vždycky spí, byla hladká. Polštářek byl natřesený, hrany měla peřina po vyžehlení ostré jako nový časopis. Můj muž evidentně nespál doma a mně bylo jasné, že můj sen byl vlastně jen do noční hrůzy přeměněná skutečnost. Notabene jsem se zahlédla v zrcadle a v masochistické krutosti jsem připustila, že se manželovi nedivím. Proč by měl žít s bytostí, co má ňadra jak plováky parníku a nos baby Jagy z ruských pohádek?! Zadek a stehna jsem v zrcadle neviděla. Kvůli těm jsem vždycky trpěla nejvíc, ale lety se ostatní části mého těla tak nějak zhoršily, až přebily svou ohavností prim mých boků i mého pozadí. Krabí me-

tohu – to znamená nikdy se neotočit zády k lidem, které důvěrně neznám – jsem ale uplatňovala stále, protože zadek mi sice už v mém vlastním srovnání nepřípadal tak hnusný, ale ve srovnání s odžínovanými lasicemi byl děsný furt!

Mého muže jsem v domě neměla. Zato jsem u postele našla žabky. Takové ty gumové botičky, co drží jen za proužek mezi prsty. Byly bledě žluté jak nezralý citron a měly skvrny. Tak nějak mi připomněly skvrnitý tyfus, co jsem si ve čtrnácti letech přivezla z Bulharska.

Letos jsme byli v Itálii. Opalovala jsem se zásadně v místech, kde nebyli Češi, a proto jsem byla šíleně vyděšená, když jsem zaslechla, že se k nám blíží česká skupina. Zmateně jsem šátrala po osušce, chtěla jsem se přikrýt, ale manžel mi podal kapesník a řekl: „Stačí obličej.“

Dům byl divně prázdný. Napsala jsem zamilované SMS Robertovi. S Robertem chodím už několik let. Máme společné zaměstnání a sex nevídaných kvalit. Jednou jsme zkusili čichnout si k éteru, milovali jsme se s nadpozemskou intenzitou, ale mě se pak zmocnila nervozita tak silná, že mi do těla jakoby píchaly tisíce drobných jehliček a brnělo to, jako bych byla pod proudem. Radši jsem se tedy sexu od-

dávala přirozeně a často jsem si říkala, co to znamená, když je někdo vášni oddán bezuzdně. Já chtěla být taky bezuzdná, ale při orálním sexu mě často bolela záda a při nevhodných polohách mě chytala křeč do chodidel. Ty žluté žabky mi chodidla kopírovaly přesně. Musely mít velikost maximálně třicet šest. To znamenalo, že dcery, která má sice asi o 50 kilogramů míň než já, ale nohy o tři čísla větší, určitě nebyly...

Robert je ženatý. Já jsem sice taky vdaná, ale Robert je ženatý tak nějak víc. U Roberta to znamená, že mně nikdy nedal přednost před svou ženou, a že to je jasným důkazem, že mě TOLIK nemiluje!

Všechny mé přítelkyně jsou vdané a všechny chodí se ženatými muži. Ani jeden z nich nemá v úmyslu opustit svou manželku a my všechny dobře víme, že drama by nastalo až ve chvíli, kdyby si manželka usmyslela, že od nevěrného partnera odejde. To ale ani v jednom případě zatím nehrozilo, manželky si zřejmě samy bezuzdně užívaly s někým jiným, stejně zadaným jako jejich muž, a já s mými přítelkyněmi, abychom nezůstaly samy, jsme setrvaly v relativním klidu s našimi muži, kteří nám evidentně zahýbali s jinými, pravděpodobně vdanými nevěřnicemi. Jenže teď byl můj muž pryč a naše

rovnováha byla narušena! Robertovi jsem napsala, že jsem prožila strašnou noc, protože se mi zdálo, že ON mě opouští, že jsem sama doma a zřejmě sama na světě, a když za mnou nepřijde, že se už nikdy nevidíme. (To jsem si dovolila dost, ale prožila jsem s Robertem předevčírem tak úžasné milostné chvíle, že jsem si byla skoro jistá, že je bude chtít opakovat.) Pak jsem si napustila vodu do vany a nalila do ní olivový olej, abych v té budoucí samotě měla aspoň hebkou pleť. A pak jsem se šplíchala v bublinkách a najednou se otevřely dveře a tam stál... cizí chlap! Zalkla jsem se bublinami a hrůzou! Skoro nikdy jsem se nekoupala, když doma nikdo nebyl! Když mi bylo asi tak sedm, tak teta z Chodovce vyprávěla, jak se u sousedů na Štědrý den odpoledne ve vaně utopila dvánáctiletá dcera a jak pak sousedka zešílela žalem a s nahou dcerou v náručí běhala po zasněžené zahradě. Nesnesla jsem taky, když byly v koupelně samy mé děti. Bušila jsem jim vždycky na dveře. Volala jsem: „Žiješ?“ a jednou si můj šestnáctiletý syn myslel, že jsem úplně zešílela, protože jsem cloumala klikou u koupelnových dveří a ječela jsem: „Nesmíš používat počítač!“ Představovala jsem si totiž, jak si můj chlapeček bere do vany laptop, jak ho zapojí do zá-

suvky, jak mu stroj upadne do vody a jak ho zasáhne 220 voltů a bude mrtev!

Hystericky jsem se plácala v koupelnové pění a ten cizí chlap podrážděně řekl: „No co, co, to jste ještě nikdy neviděla instalátéra?!“ Byl to skutečně instalatér Klíma, který nám v domě zařizoval obě koupelny a měl od domu klíče, i když byl cvok. Instalatér Klíma byl bos. Vlastně ne docela. Na nohou měl žluté žabky. Citronově bledé s barevnými fleky. Byly mu tak malé, že mu vykukovaly celé paty.

Robert na mou SMS nereagoval. Napsala jsem proto zprávu Dušanovi. S Dušanem jsem chodila před Robertem. Dušan vůbec nebyl můj typ. Měřil stejně jako já (byl prcek) a měl trochu šilhavé oči. Taky koktal. Ale jen když mluvil... Dušan většinou mlčel a miloval mě oddanou láskou, kterou jsem už dlouho neopětovala. Pravda ale je, že v poslední době jako by se trochu, malinko odcizoval, jako by jeho život pohlcovaly jiné, atraktivnější světy, a já si nemohla pomoci, ale měla jsem neodbytný dojem, že je to proto, že stárnu a že on si našel někoho hladšího a hezčího, někoho, kdo je, jako jsem byla já před patnácti lety...

Pak jsem si udělala tuňákovou pomazánku a pak jsem dospěla k závěru, že jsem na tom opravdu špatně, protože jsem

dokázala sníst jen dva rohlíky. A pak jsem si uvědomila, že s mým mužem se opravdu pořád víc a víc vzdalujeme.

Dnes jsem muži pochopitelně asi třicetkrát telefonovala, ale uživatel byl mimo provoz. Mimo provoz byla i naše pračka, zmobilizovala jsem se a zavolala opraváře, všimla jsem si přitom, že pod špinavým prádlem něco žlutě svítí. Žabky. Žluté jako citron s fleky. A pak jsem našla ještě patery. Měla jsem doma sedm párů žlutých žabek! Nikdy jsem nemohla být tak opilá, abych si je sama pořídila! Nikdo neměl tak miniaturní nožku, aby si je koupil. Žádná reklamní kampaň nemohla být tak masivní, aby se v ní rozdávalo takové množství dárků. Měla jsem čtrnáct žlutých botiček a napadlo mě několik verzí vysvětlení:

Vietnamky u nás ztratil někdo z Ukrajinců, co opravovali náš dům a chtěli je propašovat do domoviny.

Vietnamky patří skupině trhovců, kteří se náš dům rozhodli tajně používat jako svůj sklad.

Vietnamky jsou mého syna, který je blázen a sbírá je stejně maniakálně jako pivní tácky.

Vietnamky jsou mé dcery, která definitivně zanechala studia a má je na výměnu za marihuanu.

Vietnamky jsou mého muže, který právě zmizel se svými sedmi maličkými milenkami.

Vietnamky jsou mé matky, která je dá celé rodině pod stromeček.

S mámou jsem spala na společném gauči až do třinácti let. Jednou, když mi bylo pět, tak jsem se v noci strašně vyděsila. Tehdy se mi zdálo, že se nade mnou nahýbá veliký muž. Blondák s dlouhýma rukama, ve kterých svírá mé bílé holínky s červeným lemováním. Vzbudila jsem mámu a ona mě uklidnila, že to byl jenom sen. Pravda je, že moje bílé holínky jsme už nikdy nenašli.

Můj muž nešel. Zato přišel Dušan a hned iniciativně volal na ambulanci, na záchytku a do márnice. A pak přišel Robert, jeho žena odjela na služební cestu (asi s milencem), a on měl proto volno, aby mě mohl utěšovat.

A pak klika cvakla a do dveří vešel můj muž! Vypadal zbědovaně a já si vzpomněla, jak jsem s ním začala chodit a jak seděl u nás v kuchyni a máma měla řeči, že by měl jít domů, a já jsem se chtěla zpupně vzepřít a osudově jsem řekla: „To je ale můj **nasávající!**“

Všichni mí muži na sebe hnusně koukali. Nejhnusněji koukali na mě. A pak se všichni zvedli a já byla doopravdy sama! Svůj

smutek a věčné hledání věčných jistot jsem překombinovala tak, že jsem ztratila tři muže jednou ranou! A v tu chvíli mě napadlo, proč mám v domě sedmero žabek.

Nastražil je na mě Bůh! Seslal je na zem jako kompenzaci ztracených gumáků v mém dětství. Jako upozornění na to, že jsem i bez holínek přežila velikou vodu své zoufalé puberty, počátky svého ženství i bouře milostných proher. Bůh mi seslal sedm párů legračních bot, aby na mě až do smrti už nemusel myslet. **Bůh mi dal vietnamky proto, abych svým životem ťapala dál.** A tak teda jo.

P. S. 1: Když konečně přišel ten opravář na pračku, tak se ohnul a toho využil náš labrador Othello, přišmrdolil se k němu a olízl mu tvář. A ten chlap se vztyčil a vyděšeně křičel a já se strašně omlouvala a on řekl: „To nic, to nic, pejsek mi nevadí, ale já jsem se lekl, že mě chcete políbit...“

P. S. 2: Koupila jsem si **jedny** červené kečky a muže už mám zase tři!

Když seš hin a když seš trop, pomůže ti sex a shop!

Byli jsme, celá rodina, na chalupě.
A pohádala jsem se tam s mužem. Byla
jsem tak našťvaná, že jsem se rozkřičela
a pak jsem za sebou práskla dveřmi. Moje
máma je zas otevřela a zeptala se: „Kam
jdeš?“

„Voběsit se!“ odsekla jsem.

A máma na to: „A to jdeš v těhle
hadrech?!“

Dušičkové blues z černé hlíny

Byly Dušičky. Celá rodina se vypravila na hrob mého tatínka. Když jsme vstoupili na hřbitov, měla jsem pocit, že jsem zešílela. Za branou jsem totiž uviděla automat na kávu. Nadchla mě geniálnost téhle akce. Vždyť nebylo nic logičtějšího, než že vdovy budou sedět u kafička a ten jejich bude jako zaživa mlčky přítomen... Dámy budou moci vzájemně probrat důležitosti, co se jim staly během posledních hodin, a budou si hřát zkřehlé prsty o teplý pohárek s voňavým cappuccinem... No... Pak jsem lépe zaměřila své tupozraké oči a zjistila jsem, že to není automat na kávu, ale na svíčky. Inspirovalo mě to ale k tomu, abych vám napsala, co všechno se může stát nejen za života, ale i po smrti.

Nedávno jsem měla špatné svědomí, že zanedbávám svou maminku. Že se s ní má-

lokdy bavím, že s ní netrávím moc svého volného času a že jí nerozšiřuji společenské obzory. Zjihlá vlastním špatným svědomím jsem proto mámě řekla: „Mami! Slibuju ti, že se ti budu mnohem víc věnovat a že s tebou půjdu někam mezi lidi!“ A maminka mi na to radostně odpověděla: „Tak co kdybychom šly spolu na hřbitov?!“

Na pohřby nechodím moc ráda, tuhle jsem odmítla jet na pohřeb jedné mámině kolegyni, kterou jsem sotva znala, a maminka mě se svou absolutní logikou utřela: „Když nebudeš lidem chodit na pohřby, tak jednou oni nepřijdou na ten tvůj!“

Nejenom z tohoto důvodu, ale protože jsem našeho suseda z chalupy měla moc ráda, tak jsem se nedávno na pohřeb vypravila. Šla jsem do květinářství a přála jsem si, aby mi uvázali kytici. „Pro koho to je?“ zeptala se mě prodavačka. Zřejmě chtěla vědět, jestli pro pána, či pro dámu, ale já netrpělivě odsekla: „No pro mě přece!“

Podobně absurdní formulace se povedla mému otci, když jsme byli na pohřbu strýce. Teta tehdy strašně plakala a můj otec jí chlácholivě řekl: „No tak neplač, Anežko, vždyť se neloučíte na dlouho!“

Tatínek krátce pracoval v jednom velkém socialistickém stavebním podniku jako právník. Tehdy zemřel ředitel a jeden tátův kolega, kovaný komunista, kterého můj otec nesnášel, se s ním přišel poradit, jak má zakončit svou smuteční řeč. „Říká se ‚sbohem‘,“ navrhl mu otec. „To nepřichází v úvahu!“ rozčílil se komunista. „Zní to tak nábožensky!“ „No tak řekněte prostě ‚Na shledanou‘!“ doporučoval otec. To kolega taky zavrhl, měl strach, aby si snad náhodou někdo nemyslel, že věří na posmrtný život. Pak byl můj otec na pohřbu a uslyšel památnou větu: „Soudruhu řediteli, buďte zdráv!“

Stejně absurdní bylo, když jsem se ocitla na pohřbu jednoho televizního šéfa, kterého skolil infarkt, když na služební cestě dováděl se svou sekretářkou. Věděli to v televizi úplně všichni. Všichni proto měli co dělat, aby nezařvali smíchy, když řečník pateticky řekl: „...zemřel uprostřed tvořivé práce...“

Jeden z mých mnoha vzdálených strýčků byl vášnivým rybářem. Měl chatu blízko Slapské přehrady a jeho přáním bylo, aby po jeho smrti byl jeho popel „pohřben“ v jezeře. Teta se rozhodla přání splnit, bylo to

ale nezákonné. Strýčka jsme mohli do jezera vypustit jedině tajně. Vypluli jsme proto na pramičce večer, pluli jsme dost daleko od břehu a pak teta vhodila nádobu s popelem do vody. Jenže ouha, popel se nepotopil. Houpal se na hladině a teta po chvílce úžasu řekla: „On byl Míra vždycky vynikající plavec...“

Moc mě zaujal nápad Stevena O'Keala z Irska, který si v poslední vůli vyžádal, že na jeho hrobě bude stejně jako v jeho restauraci instalován jídelní lístek, který se bude každý den měnit.

Moris Gorski z Anglie si zase vzal do hrobu prachy. Lépe řečeno, vzal si je, jak nejbliž mohl. Aby jeho příbuzným stálo za to jeho hrob navštěvovat, nechal si do náhrobku zabudovat bankomat. Pětadvacet jeho pozůstalých si ze speciálního přístroje může jednou týdně vybrat až 750 liber. Všichni příbuzní pana Gorského dostali speciální karty. Nejdřív si mysleli, že závěť je legrace, ale židovská obec vzala požadavek na financování zcela vážně, i když se mluvčí Gorského rodiny nechal slyšet, že by hrob navštěvovali, i kdyby to pro ně „nemělo takovou cenu“!

Malesku Ecelas zas v závěti chtěl, aby jeho popelem byly naplněny přesýpací hodiny a jeho žena s jejich pomocí konečně dokázala správně uvařit vajíčko naměkko.

Vdova po Paulu Brownovi dala z popela svého chotě – horlivého lovce – zhotovit municí do brokovnice. Popel vystačil pro 275 patron, ty byly farářem vysvěceny a pak je kamarádi zesnulého použili na lovu a zastřelili jimi 70 koroptví, 23 bažantů, 7 divokých kachen a 1 lysku.

Když jsme se o Dušičkách vraceli ze hřbitova, zastavili jsme se ještě ve vsi u sousedky. Otevřela nám její vnučka. „Mohla bych mluvit s babičkou?“ požádala jsem holčičku. „Ona není doma,“ řeklo slušně dítě. „Šla zalejt dědečka.“

A to mě inspirovalo, abych vám ještě odvyprávěla tuhle „bezcitnou pohádku malé vnučky Karoliny“, kterou napsal básník Ivan Wernish:

Tak byla jednou babka a jeden dědek, a babka prodávala dědka. Už hrozně votravoval. A konečně na jaře si ho někdo přišel koupit, tak řekla, přejete si ho zabít? Jo, jo, tak ho zabila a byl konec.

A to je můj černý listopadový KONEC!

33 pravd, kterým nikdy nesmíte uvěřit

Jak lžeme, když milujeme... a už nemilujeme.

Muži:

1. Celý život jsem čekal na někoho, jako jsi ty.
2. Sex s tebou je to nejúžasnější, co jsem kdy zažil.
3. Před tebou jsem nikoho nemiloval **doopravdy**.
4. Tebe bych miloval, i kdybys měla jen jednu nohu a hrb.
5. Nejvíc mě vzrušuje, když z toho máš potěšení ty!
6. Pornografii prostě nesnáším!
7. Mladé holky mě absolutně nepřitahují.
8. Nejvíc se mi líbíš, když jsi nenamalovaná.
9. S manželkou už dávno nespím.
10. Dávno si žijeme každý po svém a bydlíme spolu jenom kvůli dětem.
11. Něco takového bych **tobě** nikdy neudělal.

12. Na **tu** už si ani nevzpomenu.
13. Ten tvůj buclatý pupíček budu zbožňovat navždycky.
14. Máš sympatické kamarádky.
15. Kamarádi mi říkali, že jsi moc prima holka.
16. Na mě se můžeš ve všem spolehnout.
17. My dva si vždycky budeme mít o čem povídat.
18. Nezdají se mi erotické sny. Jenom někdy o tobě.
19. Mě opravdu nikdy nic nerozčílí.
20. Záleží mi na tvé práci.
21. Ani jsem si nevšiml, jak ta nová sekretářka vlastně vypadá.
22. Samozřejmě že poslouchám, co říkáš.
23. Důvěřuj mi a všechno bude v pořádku.
24. V tom hotelu, kde jsme měli konferenci, prostě **nebyl** signál!
25. Nelžu ti.
26. Tu rtěnku do auta musel podstrčit technik v servisu.
27. Opravdu mě hrozně mrzí, když jsi nešťastná.
28. Šel jsem s ní na večeři jenom proto, abych ji neurazil.
29. Už se to nebude opakovat, když teď vím, jak ti to ublížilo.
30. Jaké škrábance? Jo tohle... To jsem se jen odřel o knoflíky ve výtahu.

31. Myslel jsem, že jsme se na něčem rozumně domluvili.
32. Nechci se s tebou rozejít, jen ti chci dát trochu víc prostoru.
33. Zasloužíš si někoho lepšího, než jsem já.

Ženy:

1. Před tebou jsem nikdy nikoho nemilovala **doopravdy**.
2. Chci být krásná jenom pro tebe.
3. **Tohle** jsem ještě nikdy s nikým nedělala.
4. Teprve teď vím, jak může vypadat milování.
5. Kvůli tobě bych možná odešla i od dětí.
6. Zatím se rozhodně nechci vázat.
7. S tebou budu žít kdekoliv.
8. Miluju na tobě úplně všechno.
9. Nejsem tak hloupá, abych žárlila na „dvacítky“.
10. Taky jsem vždycky snila o tom, jet s batohem k rumunským pastevcům.
11. Moc toho k životu nepotřebuju, jenom tvoji lásku.
12. Na **toho** si už ani nevzpomenu.
13. Vážně mi vůbec nevádí, že se **to** dneska nepovedlo.
14. Myslím, že ke vztahu patří svoboda a tolerance.

15. Tvoje dcera je moc roztomilá holčička a rovnátka jí hrozně sluší.
16. Mám ráda tvoji maminku.
17. Nikdy to nikomu neřeknu.
18. Máš pravdu, tvé dvě děti stačí a dalším už si opravdu nebudeme komplikovat život.
19. Vymyslel jsi to o hodně líp než já!
20. Já vím, že se snažíš.
21. Chápu tě.
22. K Vánocům mi stačí jen nějaká maličkost.
23. Když **to** nebudu vědět, tak mi to nebude vadit.
24. Mé kamarádky říkaly, jaký jsi krásný a chytrý.
25. Věřím ti.
26. Vlastně po tobě skoro nic nechci.
27. Nikdy by mě nenapadlo prohledávat ti aktovku!
28. Odpustila jsem ti a už o tom nikdy nebudeme mluvit.
29. Co na krku?! Jo tohle... To je přece ta moje stará chladová alergie.
30. Kvůli **tobě** se rozhodně nezhroutím!
31. Nenávidím tě!
32. Už ti nikdy nezavolám.
33. Už mi nikdy nevolej.

Drobné úlomky zchátralého mozku

V sobotu jsem si malovala oči. Tak, že jsem se přímo do bělma praštila zrcátkem (průměr asi 30 cm) a snažila se svůj odraz zachytit v černé řasence.

Pak jsem si chtěla uvařit kávu. Do konvice jsem nalila vodu. Když voda dospěla k varu, zalila jsem kávový prášek. Opařila jsem si nárt na levé noze. Proč? Protože jsem zapoměla na hrneček. Kávový prášek jsem jen úhledně navršila rovnou na linku.

Z nákupu jsem přinesla čtyři igelitky. Neměla jsem ale klíče. A ztratily se mi televizní scénáře. Syn našel klíče v psí misce. Televizní scénáře jsem mistrně ukryla do botníku.

Koupala jsem se. Vana nabyla módního odstínu (nedávno jsem o téhle barvě slyšela mluvit v rádiu módní návrhářku) „seprané

šeříkové vody“. S hrůzou jsem postřehla, že jsem místo koupelové pěny použila babiččin přeliv na šedé vlasy.

Když jsem hledala náušnice, našla jsem v dóze použité odličovací tampony, a když jsem čekala na auto z produkce, uvědomila jsem si, že nemám přes rameno kabelku, ale svírám pevně Othellovo vodítko.

Když jsem dorazila na natáčení holandsko-českého filmu, byla jsem tak oslněná ostrými světly, že jsem se představila i svému manželovi.

Pak jsem podala ruku hezké dámě v pruhovaném kašmírovém svetříku a červených brýlích.

„My se známe,“ řekla vesele. Vůbec jsem si nepamatovala.

„Překladatelka! Na jednání s nakladateli!“ upřesnila dáma. V tu chvíli mi to docvaklo. Ach ano! Bylo to opravdu tehdy, když se v Praze sešli vydavatelé, překladatelé a autoři snad z celého světa. Vybavilo se mi, jak jeden mlčenlivý Fin slabikoval slova na třetinkové láhvi Dobré vody a komentoval, že takhle brzo po ránu tolik VODKY prostě nevypije...

Pak jsem se snažila zapojit do akce. Natáčelo se v Bohnicích a já chvíli hovořila s velmi milou paní doktorkou z psychiatrie. Pak jsem se řítila ke kameramanovi a všim-

la si povědomé ženy. Měla světlou blůzku a zvláštní brýle. Okamžitě mi naskočilo, jak jsme se spolu vloni na knižním veletrhu nasmály. „Jak se máte?“ naklonila jsem se k ní důvěrněji. „Představte si, že jsem tady před chvílkou nepoznala jednu vaši kolegyni.“ Dáma ztuhla. Pak se ke mně otočila zády, odcházela prkenně a já jen viděla, jak má přes ramena ležérně přehozený pruhovaný kašmírový svetřík. Pak začala má herecká akce. Relativně O. K. Jen jsem zapomněla jedno slovo.

Řekla jsem: „Miluju zahradníka, i když zavraždil...“ To slovo, co jsem zapomněla, bylo až na konci. Znělo: KRTKA. Pak jsem poprosila tu hodnou paní doktorku z psychiatrie, aby zavolala k nám domů, protože jsem nemohla najít svůj mobil. Dívala se na mě zvláště a mé matce řekla: „Musíte mluvit víc nahlas, jak tu točí ti filmaři, tak je tady úplný blázinec!“

No... a pak jsme se synovým mobilem chodili kolem všech odpadkových košů v naší ulici, až jsme ten můj uslyšeli... Tak. A pak byl večer a já usedla před televizní obrazovku. Dávali volbu Miss ČR 2003 a já si vzpomněla, jak mému synkovi bylo asi šest. I tehdy se v televizi takhle soutěžilo. Petr na dívky chvílku koukal a pak řekl: „Mami! Ty bys klidně mohla bejt tou králov-

nou krásy taky!“ A já se nadmula pýchou nad slovy svého chlapce a skromně, s očima cudně sklopenýma, jsem moudře řekla: „Ale Petříčku, já zas asi (asi!!!) tak hezká nejsem!“ A Petr ani na okamžik nezaváhal: „No, to ne! Ale kdyby sis na hlavu nasadila nějakou masku...“

P. S.: A víte, co určitě v životě platí?! Tohle:

**Každá štíhlá laň
promění se v saň!**

Muka dámy při těle

Mučit jsem se začala asi v devíti letech. Připadalo mi, že mi ze skládané sukýnky, v které jsem zpívala v dětském sboru, vykukují moc boubelatá kolínka. Mučení zintenzivnilo ve čtrnácti. Závodně jsem hrála tenis, tenisové šatičky (stejně jen v Tuzexu) mi byly těsné, a tak mi maminka uháčkovala z bělostné příze Sněhurka kolovou sukničku s gumou v pase, kterou pečlivě škrobila a která mě škrábala do stehů tak, že jsem tam měla obrovské rudé pruhy.

V sedmnácti jsem byla v Roudnici nad Labem. Cvičila jsem tam na odtučňovací dovolené (1 350 korun) pět hodin denně a absolvovala jsem „šlehačkový den“, „ovocný den“, „zeleninový den“ a den, kdy se podávalo „nic“!

V devatenácti jsem se nechala hospitalizovat v nemocnici, kde jsem směla čtrnáct dní konzumovat jen čaj, kávu a vodu. Tehdy jsem zhubla o osm kilo a poprvé (od dob dětství) jsem si pořídila světle béžové tesi-

lové kalhoty, bílé bavlněné sako a zelenou kostičkovanou košili. Šla jsem se tehdy podívat na Davis Cup na Štvanici a bylo mi vedro a připadala jsem si mezi noblesními hráči tak ohavně obrovsky, že jsem si ten model už nikdy nevzala.

No. A pak jsem byla těhotná v Paříži a plný týden jsme s mužem nevnímali památky a atmosféru, ale běhali jsme po obchodech a tam hledali šaty, které BY MI BYLY! A našli jsme je u Vítězného oblouku. Stály 300 franků, maminka mi pak podle nich ušila ještě jedny z tenkého manšestru a byly tak rafinované (a široké!), že můj profesor na FAMU zjistil, že jsem čekala dítě, až týden po porodu. Pak jsem zhubla dětským nočním pláčem a taky fermetrazinem a přišla úchvatná móda pelerín. Zabalená od hlavy až po paty (vidět byly jen mé malé ruce a nohy) jsem přežila až do čtyřiceti, kdy jsem odjela do Afriky. Tehdy – v nesmírně lichotivém sárí ze dvou batikovaných prostěradel – jsem objevila kouzlo dělené stravy. První dva roky jsem jedla ráno tenký plátek chleba se stínem Ramy a večeřela rajčata se solí a pepřem. Ztratila jsem přes dvacet kilo a z obchodu s nadměrnými blejzry jsem se probjovala k běžné dvaachtyřicítce.

Nadšená úchvatnými možnostmi „plno-

štíhlé“ ženy jsem se vrhla do butiků, vype-
nila vklady a předvedla vnady! Rozdychtě-
ná mužskými pohledy jsem překročila
magickou hranici – velikost čtyřicet, chodi-
dla se mi vrátila do mé „patnáctileté“ sed-
matřicítky a mé (téměř!) propadlé tváře až
(**no... no!**) evokovaly melancholický výraz
laně. (Och!) A pak jsem si zpupně zvykla
na své boky, stehna, zadek i prsa, vrátila se
zas o deset kilo zpátky (víc!) a... Pak jsem
potkala ďábla! Měl tvář slečny, jmenovala
se Lucie, a nabídl mi, abych s ním pode-
psala smlouvu. Že budu jíst tak, abych za
dva měsíce zhubla, jako když mi bylo dva-
cet! A když se mi to povede, tak mi za to dá
lepší pocit a peníze. A když se mi to nepo-
vede, tak mu dám peníze já a budu mít ješ-
tě horší pocit než teď. No a já **podepsala!**
A měla jsem před sebou i za sebou šede-
sát hladových dní, kdy jsem si v rytmu své-
ho dechu skandovala: Bud' zhubnu, nebo
zhebnu!

A zhubla jsem! A opojená svou lehkostí
jsem vlezla v Barceloně na osobní váhu
a v ní to chvíli rachtalo a řinčelo a pak z ní
vypadl papírek, na kterém bylo ve čtyřech
světových jazycích napsáno: *Tato váha je
určena pro jednu osobu, prosíme ostatní,
okamžitě sestupte!*

A víte, co už vím ještě?! Že zas budu

hubnout, kdybych měla zhebnout, i když výsledky jsou nejisté a pomíjivé a nesu to vždycky těžko, protože jsem z toho typu lidí, kterým naprosto vyhovuje vzkaz:

Vykašli se na dietu!
Rozběhni se pro kotletu!

V noci sama v domě

Jedna po půlnoci. Prázdný dům. Ticho. Ale ne úplně! Něco praská, něco šustí, snad slyším i vrzající podlahu pod tajenými kroky! Neslyším i dech?! Neslyším i kapičky potu, co nějakému agresivnímu úchylovi stékají po zádech?! Hrozně se bojím. Stojím na schodišti a zírám upřeně do černých hlubin našeho přízemí. Odtud tuším nebezpečí. Chlapa v černé kukle, uprchlého vězně s pistolí, tři chlupaté násilníky, sadistu s krvavými dásněmi... Prchám do svého pokoje. Zamykám se, svírám mobil, ani nedutám... Neděje se nic. Minutu, dvě, pět, deset... Puštěná televize mě konejší, tep se mi zpomaluje, srdce už tak nebuší, uklidňuju se zvolna... A pak se vymrštím! Sběhnu schody, odhodlaně vrazím do kuchyně, v úplné tmě se nepodívám ani napravo ani nalevo a vši silou... trhnu dveřmi od ledničky!

P. S.: Snědla jsem celou lahvičku meruňkové marmelády. Nezasloužím si žít!

O neutuchající touze být krásnější

Byla jsem na pedikúře. Nohy mi dělala dívka z Thajska. Chtěla se mi přiblížit, abych jí dala hodně vydělat, a ve snaze získat mé sympatie byla tak laskavá, že se dokonce snižovala na mou úroveň. Říkala například, že když ještě žila doma v Thajsku, byli její rodiče tak chudí, že žili v chatrči bez klimatizace. A tehdy – a to byl od Thajky nejvyšší výraz spříznění s mou osobou – tehdy měla nohy ve stejném stavu jako já. To znamená VERY VERY DRY. Fakt je, že very very dry je fajn cinzano a martini, ale u chodidla je to blbý. A tak, aby měla Thajka pocit, že je fakt dobrá, jsem od té šikmooké slečny nakoupila krémy za 3 000 korun. Ale na to já fakt nemám. Když na mě chce někdo evidentně vydělat a vodí mě za nos, tak se nechám, protože je mi to nějak trapné, a dělám, že jsem vlastně na to nepřišla,

aby to nebylo trapné i tomu, kdo na mě chce vydělat. Což by mu ale rozhodně nebylo. Aby to slečně nebylo trapné, tak jsem ji taky neupozornila, že lak na nehtech se mi setřel, hned jak jsem došlápla na podlahu, a taky jsem se snažila, aby si nevšimla, že kulhám, jak mi ušmikla kus břicha.

Byla jsem u kadeřnice. V nejmódnějším salonu Prahy. Hudba duněla tak, že jsem si připadala jako usedlá babička, co omylem zavítala na diskotéku. Na starost mě dostalo asi patnáctileté dítě, zřejmě bylo té dívce víc, protože neustále mluvila o svých bohatých zkušenostech, ale byla hubená jak tyčka v plotu a na hlavě měla dva umaštěné copánky. Byla bodrá. Ujistila mě, že i když EXTRA NEVYPADÁM, budu SPOKOJENÁ, a že ona dokáže ZÁZRÁKY. Zatajila jsem, že chodím do kadeřnictví minimálně jednou týdně, a předstírala jsem úžas, když držela asi hodinovou přednášku o barvách, o melíru a o současných účesových trendech. Podařilo se mi do toku jejích slov vsadit jen jednu větu: „Chci být blond!“ „Jasně!“ řekla dívka a snažila se muziku s explozí gongů přehlušit monologem o svých úspěších. Pak mě ta holčina posadila k avantgardnímu umyvadlu, nohy mi vyšroubovala na speciální židličky asi do výšky dvou metrů, takže mě pláštěnkou

z černého igelitu začala škrtit pod krkem, a pak mi udělala masáž pokožky tak temperamentně, že jsem upadla do bezvědomí. Probudilo mě až pronikavé pálení. Zjistila jsem, že nade mnou je přístroj v podobě žhnoucího slunce – zrychlovač barvy – a že mi právě sežehl rameno. Pach spáleniny přilákal zpátky pozornost copaté slečny. Řekla mi: „Vypadá to OPROTI očekávání výborně,“ a já se uviděla v zrcadle. Nebyla jsem blond. Nebyla jsem bruneta. Byla jsem Mickey Mouse. Měla jsem okolo čela a spánků asi pěticentimetrový černý pruh, jako by mi tam nějaký úchyl nasadil plastovou čelenku. Jen mickeymousovské uši chyběly. Byla jsem jak kobra zchromlá melodií píšťaly, měla jsem chuť Mickey Mouse ignorovat, anebo ho dokonce pochválit. Měla jsem touhu říct kadeřnici, že je to fajn, a dát jí přehnaně vysoké spropitné. Zbytky mého rozumu se ale zmobilizovaly a já řekla: „Když jste tak dobrá, proč vypadám takhle?!“ A holka koktala a mektala a obarvila mě ještě dvakrát a pak se jí třáslly ruce a já se třásla celá a nakonec jsem řekla to, po čem jsem prahla celou tu dobu, totiž: „No, je to O. K. Díky!“ a dala jsem jí dýško stovku, a hned jak jsem odkulhala z kadeřnictví, tak jsem si vlasy sepnula do ohůnku a rozhodla se, že si koupím paruku.